

In Memoriam

Iedereen stond verbijsterd bij het vernemen van het harde nieuws dat Dokter Pierre Coucke overleden was. Wij treuren bij het verlies van een goede vriend, een uitnemende collega, een dokter die het volle vertrouwen genoot van zijn talrijke patiënten.

Pas hadden wij hem begeleid naar zijn laatste rustplaats toen opnieuw ons ziekenhuis getroffen werd, door het overlijden van Mevrouw Leona, en dit na een lange pijnlijke ziekte. Zuster Leona was een grote figuur die haar ganse leven gegeven heeft voor de zieken, de opleiding van de verpleegkundigen en de leiding van haar kloostergemeenschap.

Piëteitsvol herdenkend en ter attentie van wie niet kon aanwezig zijn op de begrafenis geven wij hieronder de afscheidsrede weer die Dokter Lamiroy uitsprak bij het verscheiden van Dokter Coucke en de homilie van Rektor Lommez tijdens de uitvaart van Mevrouw Leona.

De Directeur.

Dokter COUCKE

« Nu wij hier bijeengekomen zijn om Dr. Pierre Coucke naar zijn rustplaats te begeleiden, terwijl de paasliedes met onstuitbare kracht uit de aarde opbloeien, past het zijn al te kort leven te schetsen. Hij heeft zijn jeugd doorgebracht in de schaduw van deze kathedraal, en de klokken die hem nu ter uitvaart leiden, die heeft hij iedere dag met blijde of droeve toon horen galmen. Uit zijn studententijd te Brugge en te Leuven bewaren zijn vrienden de herinnering aan een studentikose en vrolijke jongen die reeds plichtbewust zijn toekomst voorbereidde, want zijn vader Maurice Coucke, zelf een bekend vrouwenarts, was de laatste jaren ziekelijk en heeft nog het genoegen gemaakt te zien hoe Pierre in zijn voetspoor volgde en hem tenslotte kon opvolgen in de verloskundige praktijk

Pierre had het voorrecht zijn opleiding tot specialist te kunnen doormaken in Den Haag bij de Nederlandse hoogleraar Mastboom in het ziekenhuis St.-Joannes de Deo. Daar werd hij geapprecieerd als een flinke assistent die goed was in de omgang met de patiënten en niets dan vrienden teide onder de collega's.

Toen hij zich te Brugge kwam vestigen heeft hij dan ook onmiddellijk een belangrijke praktijk gekregen en zijn bedrijvigheid in het Sint-Janshospitaal is van jaar tot jaar toegenomen. Pierre kon goed omgaan met de mensen en werd daarbij geholpen door een goed geheugen en een opvallende vaardigheid. Zijn stijl en werkwijze waren direct, vlug en accuraat en zo kon hij een enorme werkkraft verzoenen met een intens familiaal leven binnen zijn mooi gezin.